

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 9.

Dec. 1, 1891.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. I.

Vidt mere om Methodisterne.

Et Methodistblad kaldet „Sendebudet“, som udgives i Portland, Oregon, er blevet temmelig vred paa os paa Grund af vort Stykke om Methodisterne.

Et Nummer, som de især har pedlet ud blandt Lutheranere her i Tacoma, indeholder en karakteristisk Artikel betitlet: En Synodprests Angreb paa Methodisterne.

Blandt andre Ting viser denne Artikel, at heller ikke alle de, der ofte tale om sin Fuldkommenhed og lokke Folk med sjødt Snak om, hvor godt de selv har det, men hvor ugudelige Lutheranere og andre er, kan behandle andre uden at lægge for Dagen, at den gamle Adam ogsaa lever og rører sig hos dem.

At indlade os i Skriftvexel med Methodister eller andre Overløbere fra den ene Bekjendelse til den anden, anser vi os vistnok ikke pligtige til, 1. fordi vi har Grund til at antage, at de en Gang og atter blev paaminde og advarede den Tid, de begyndte at vikle og vise sig som upaalidelige Bibelkristne; 2. fordi vi tror, at neppe mange af dem, som kunde trænge og have lidt Nytte af vort Svar, vil komme til at høre eller se det. Thi vi har slet ikke til Hensigt sig Methodister at snige os om med vore Blade og missionere midt i andre Menigheder, som har sin Sjølesøger, der engang skal aflægge Regnskab for sit Arbejde og for Gud alene er ansvarlig for sin Hjord. Vi baade ved om og vil adlyde det Guds Ord der advarer os mod at trænge os ind i fremmed Bestilling, 1 Petr. 4, 15. Og vi beklage alle, der mener, de maa drive denne Forretning, som den Helligaand sætter i Klasse med Tyveri og Mord, og visjelig vil belønne paa samme Maade, dersom de ikke itide gjøre Bod.

Derfor gjør det et ganske uhyggeligt Indtryk paa os, naar vi paa vor Hring om, at det ikke kan negtes, at Methodisterne lægger stor Iver for Dagen i at fiske blandt det lutheriske Kirkefolk, som Svar af denne Methodist saa denne ganske fripostige Erklæring: „Nu, ingen benægter, at vi fisker, og hvad bedre er, vi fanger ogsaa.“ Disse Ord i Forbindelse med de derpaa følgende hoverende Knips til os, hentet fra de sidste Mars Trængsler i vort Samfund, røber en saa blind farisæisk Selvgodhed i Profelytmageriet, at en Luthe-

raner ikke godt kan andet end fremlægge disse Herrens Mvørsord: „Ve eder I Skrifkfloge og Farisæer, I Dienstfalk, at I drage om tillands og tilbunds for at gjøre en Tilhænger, og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham dobbelt mere end I ere.“

Vi havde ikke tænkt at indlade os saameget med dem, men da „Bidnesblydret“ har rettet til os nogle vigtige Spørgsmaal, som Redaktøren senere har vist, han har stor Interesse af at saa besvaret af os, da skal vi tjene ham heri, saa godt vi formaar, uagtet vi er blevet svært skræmt af hans suffisante Tale til os om „Ignoramus, der ikke ved bedre — i det Tilfælde burde han“ (d. e. vi) „idetmindste have saapas Forstand, at han“ (d. e. vi) „holdt Mund, for ikke at røbe sin egen Uvidenhed.“

Om Wesley sagde vi: „Hele Verden er mit Sognefald, var hans sværmeriske Valgsprog.“ I Anledning heraf spørger „Bidnesblydret“ saaledes: „Men om dette Valgsprog er sværmerisk i Wesley's Mund, hvad skal vi da kalde det følgende, som findes i Ev. Vuth. Kirketidende for den 12 te Sept. Side 581: „Vor Mark er den hele Verden?“ Svar. Vi kalde det en ligesem Sætning, hvori Taleren erklærer, at Reformationens Kirke d. e. Apostelkirken med uforfalsket Ord og Sakramenter skal arbejde og virke i kirkelig Orden efter Herrens Vilje i den ganske Verden. Men var saa snild at lægge Mærke til, at Taleren ikke siger: m i n Mark er den hele Verden og langt mindre: m i t Sognefald er den hele Verden. Dette vilde efter Lutheraneres Bet paa Sprog og Tanker være sværmerisk Svindel og Bedrag, idet et eneste Lem da vilde tillægge sig noget, som kun kan tilskrives enten hele Legemets samtlige Lemmer i Fællesskab eller ogsaa dettes Livsprincip. Men Kristus alene er det evige Liv, sin Kirkes, sit Legemes Liv og Hoved, der fylder alle Ting, medens de enkelte Troende aabenbart efter Skrift og Erfaring kun er saamange til Tid og Sted indskrænkede Lemmer paa Kristi Legeme.

Derimod kan et Lem, saaledes som Tilfældet er med hin Sætning i vor Kirketidende, let blive pligtigt til at tale i alle Lemmers Sted og maa da sige: hele Klædningen er vor, hvori vi skal virke, og som vi alle skal fylde saa langt, vi kan naa og saa vidt, der er Rum. Gud har nemlig vist os i sit Ord, at hvert Lem baade skal virke, og at hvert Lem i Guds Kirke har sin tilmaalte Virksomhed. Siger derimod et Lem, saa-

ledes som Tilfældet er med Wesley's Paastand, hele Klædningen er mit Sognekalb eller Fyldte — og Virkesfelt, altsaa f. Ex. Haanden eller Hovedet siger, hele Klædningen er min, endog Strømper og Støvler skal jeg fyldte, da kan ingen faa dette til noget andet end mildest talt latterligt Sværmeri, der blir en alvorlig og skjæbnesvanger Annæffelse, frugtbar paa Forvirring og mange Slags Skade for Legemet da, naar dette Sværmeri søges bragt til Udøvelse.

Tænk, naar Hoved og Hænder søge at indtage Føddernes Plads, og disse ikke godvilligt vil opgive sin Virksomhed, da blir der Kamp mellem Lemmerne, idet Hænder og Hoved ikke vil blive i sin tilmaakte Virksomhed, og de hindre tillige Fødderne i at udføre sit Hverv. Eller sæt Fødderne vige sin Plads, og Hænder eller Hoved virkelig faar indtage den, hvordan gaar det da til? Ja da maa det vel være „Vidnesbyrdet“ ganske skadesløs og fejersæl udraaber: vi fiske og, hvad bedre er, vi fange ogsaa. Dog bort med Spøg. Tænk dog alvorligt paa dette og se, om det ikke gaar saaledes til.

Hvordan vi snur og vender hin Sætning af Wesley, saa kan vi intet andet faa ud deraf end dette, at det enkelte Lem, enten det nu staar som almindelig Præst eller høikirkelig Methodistbiskop og siger, hele Verden er mit Sognekalb, maa enten sige noget, som han ikke virkelig mener og da heller ikke kan ville forsvare, eller han maa være saa uanfærdig, at han ikke kjender sin Udygtighed til at røgte hele Verden som sit Sognekalb heller ikke forstaar, hvad Herren kræver af et Sognekalbs Hyrde og Bægter, og saaledes mener han kun i Navnet skal have hele Verden til sit Sognekalb, eller han maa være saa unnaadelig annæffende, at han mener, han har Rettigheder og da altsaa ogsaa Pligter i alle Sognekalb i Verden.

Vil nu „Vidnesbyrdet“ bevare et Par Spørgsmaal, som vi herved tillader os at gjøre:

1. Synes ikke „Vidnesbyrdet“, at den rette Antikrist, Paven i Rom burde være alene om at gjøre sig til Universalbiskop paa Jorden? Tror Redaktøren virkelig, at f. Ex. Methodistpresten i Portland har sit Sognekalb ogsaa i de lutheriske Menigheder i Washington?

Næste Gang skal vi bevare de øvrige Spørgsmaal, som er os forelagte.

(Fortf.)

Litteraturens tabte Skatte.

(Slutning.)

Det er dog ikke disse saakaldte klassiske Litteraturer alene, der have lidt uerstattelige Tab paa ovennævnte Maade. Og saa fra nyere Tid har man lignende at berette, og Bogtrykkerkunsten har ingenlunde hindret, at i sin Tid meget udbredte Værker nu kun findes i et eller nogle faa Exemplarer. Lad os blot erindre første Udgave af Holbergs „Peder Paars“ og lignende. Det er jo dette, der gjør, at nu til Dags Bibliomaner kunne betale Tusinder for et eller andet hderst sjældent, maaske unikt Tryk, og det er ingenlunde usandsynligt, at mange af de allerfæreste Aars stærkt udbredte Værker om nogle Hundrede Aar kun kunne opspores i et eller to Exemplarer. Allerede nu kan det være vanskeligt nok at opdrive visse Tryk fra saa sent som Tyverne og Trediverne, idet ikke

engang slittige Annoncer og liberale Tilbud kunne fremlokke et Exemplar.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede blev et Manuskript med berømte Skuespil, hvilket havde overlevet Londons Brand og andre Ulykker, ødelagt ved Uforstand af Warburtons Tjener, der anvendte dem dels til at tænde Jld med, dels til at pynte Postejer med. Ved den Aaledning tabtes femten af Massingers Skuespil, samt et halvt Hundred andre, deriblandt af Ford, Decker, Greene, Chapman, Cyrus Tournure og Tom Middleton. Ja, der var endog blandt dem tre Stykker, som ere bleve tilskrevne Shakespeare, nemlig „Duke Humphrey“, „Henrik I.“ og „Henrik II.“ Men hvad Shakespeare og hans Tid angaar, er dog maaske det største Tab, at Heywoods Digterbiografier ere forsvundne, uden at man veed hvordan. Heywood var nær bekjendt med baade Shakespeare og hans Samtidige, og Værket vilde nu sandsynligvis være uundværligt som Hilde til Samtidens literære Historie og til Fjernelsen af mange Tvivl og Disputer. Af den berømte Spenser savnes ikke mindre end 15 Værker, og de sex sidste Bøger af hans Fairy Queen sagdes at være gaaede tabt ved en Tjeners Skjodesløshed under en Overrejse fra Irland til England. Dog ansees ikke dette for ganske paalideligt.

Det er maaske ikke saa almindelig bekjendt, at Moliere næsten havde fuldendt en Oversættelse af Lucetius, da hans Tjener, som havde faaet Ordre til at krølle hans Paryk, benyttede nogle Blade af Manuskriptet til Krølpapir. I sit Kaseri kastede saa Moliere hele Resten af Manuskripter paa Jlden. Men værre er det maaske dog, at et rent Træf ødelagde Frugten af Newtons Arbejde under hans seneste Livsaar. Han havde lagt Manuskripterne paa et Bord ved Siden af et tændt Vlys. Newtons Hund Diamond, som legede omkring Bordet, kom til at vælte Vlyset, der tændte Jld i Papirerne. Newton var dog af en taalmodigere Natur end Moliere; han blot rystede paa Hovedet og sagde: „Diamond, du veed ikke, hvilken Skade, du har voldt!“ Han søgte sig for gammel til atter at gjenoptage Arbejdet.

I British Museum findes der et Kuriosum, en Samling Blade, der nærmest gjør Indtrykket af en gigantisk Høepserede, og som forvares under Glas. Det er Levninger efter en Jldbrand, som fandt Sted 1731 i Ashburnham House og ødelagde en stor Del af Cotton-Manuskripterne. Ved utrolig Jld og Røg fik man Noget deraf saa nogenlunde restaureret. Levningerne bleve Blad for Blad med megen Forsigtighed adskilte, behandlede med en kemisk Løsning og derpaa presfede mellem Blade af gjennemsigtigt Papir. Andre Biblioteksbrande have gjort stor Ødelæggelse paa Manuskripter, saaledes Moskvas Brand, der ødelagde en stor Mængde uerstattelige Sager af slavisk Litteratur, samt Strafsburgbibliothekets Brand under Krigen 1870. Ved sidstnævnte Lejlighed brændte blandt andre sjældne og høist værdifulde Sager ogsaa den første trykte Bibel samt Dokumenterne i Sagen mellem Gutenberg og hans Kompagnoner, paa hvilke Gutenbergs Opfinderret hviler. Oprør og Opløb have deres Del i Ødelæggelsen. Under et Opløb i Birmingham ødelagdes saaledes Dr. Priestlys Bibliothek, og under Gordonopløbet Lord Mansfields berømte Samling af

store Manuskriptfætte. Havet har maaske ikke været saa saftalt i denne Retning som Jlden, men det har dog sin Del. I Begyndelsen af det 15. Aarhundrede tabte Guarinus Veronese en Skibsbladning klassiske Manuskripter paa Vej fra Konstantinopel til Italien. Den uheldige Ejermænd blev reddet, men hans Sorg var saa stor, at hans Haar blev graat paa nogle Dage. Da Vincentio Pinelli døde Aar 1600, kjøbte en Boghandler i London hans Bibliothek, paa den Tid maaske det berømteste i Verden. Det sklydtes flere Generationer Samlere og indeholdt utallige Manuskripter, daterede fra 11. til 16. Aarhundrede, samt et overordentlig stort Antal græske, latinske og italienske Bøger, for en stor Del i Førstehænder. Dette Bibliothek blev indladet i tre Kæstjer. Et af dem blev taget ved Eprøvere, som slængte Bøgerne over Bord. De to øvrige kom frem, og Indholdet folgtes for omkring 150,000 Kr. i nærværende Penge. Havet har ogsaa opslugt Konstantinopels Skatte af Bøger og Manuskripter, da Muhamed II. indtog Staden. En hollandsk Borgmester ved Navn Hudde rejste forklædt som Mandarin paa Kryds og Tvers gennem Kina fra Aar 1698 af og samlede store Litteraturfætte, men Skibet, der skulde føre dem til Europa, gik under.

Blandt de Vandaler og andre Barbarer, som have ødelagt Bogfætte, maa man dog ogsaa regne en og anden Bibliotekar eller rettere - Biblioclast. Thi en saadan var den engelske Skomager John Wagford, som tilbragte sit Liv med at samle Materialier til en Bogtrykkerkunstens Historie, som han aldrig skrev. Men de Materialier, han samlede, vare - Titellblade. Disse rev han ud af Bøgerne og klippede dem sammen med andre ind i en Samlebog. Bøgerne selv gav han en god Dag. Hans Samling findes i British Museum og siges at indeholde Titellbladene af 25,000 Bøger, Noget, som ikke er saa usandsynligt, da Samlingen udgjør 60 Foliobind. Det siges, at denne Skomagers sidste Dage forbitredes ved Tanken om, at han ikke havde kunnet faa Tag i en berømt Caixon-Udgave for ogsaa at ødelægge den ved at rive Titellbladet ud. Men det vilde i ethvert Fald ikke have lykkedes ham, da Titellblade ikke brugtes paa Caixtons Tid. Saa sent som i 1840 var Towers Arkiv ved at blive ødelagt ved Embedsmændenes Barbari. Hos en Fiskehandler fandt man Dokumenter fra Jakob II.s Tid og en Antikvar sit Tag i disse Sager, der vare kjøbt til Indpakningspapir for 70 Pund Sterling. En Kommission blev nedsat og det Hele stoppet, men adskillig Skade var allerede sket.

Det er muligt, at det var primitive Tilstande den Gang, da Egyptere og Assyriere anvendte Teglsten, naar de skulde sende diplomatiske Noter eller skrive kongelige Biografier. Men disse Sager havde dog den Egenskab, at de have trodset Tidens Tand bedre end nogen Papyrus-, Pergaments- eller Papirbog. Til Indpakningspapir kunne de nu i alt Fald ikke bruges, og Jlden have de modstaaet. Selv om de skulde udsættes for et Skibsforlis og gaa til Havets Bund, saa kunde man vel maaske faa dem op igjen. Men Papir er Papir, og endnu skulde vel mange uerstattelige Litteraturfætte tabes.

Brudstykke af en Diskussion med Baptister.

(Af H. G. S.)

Den anden Side har gjennem sin fornemste Talsmand gjort den Paastand, at Varnet ikke har Samvittighed.

Det første Spørgsmaal jeg i den Anledning vil gjøre, er det: Er et Barn et sandt, et virkeligt Menneske? Det kan synes underligt, ja næsten fornærmeligt at rette et saadant Spørgsmaal til den anden Side. Men naar det paastaas, at et Barn ikke kan paavirkes, fordi det ikke har Samvittighed, da er et saadant Spørgsmaal ligetil nødvendigt.

Er nemlig et Barn et sandt, et virkeligt Menneske, saa maa det have Legeme og Sjæl. Ingen vil negte, at Varnet har Legeme. Det er vistnok et lidet, et skrøbeligt Legeme, Varnet har, men hele den legemlige Organisme er der. Legemet er udviklet, men er der i alle sine Grundformer. Det fuldt udviklede Legeme eier ikke nogen Del, som ikke findes i Varnets Legeme. Men hvorledes er det med Sjælen, med Aanden? Har Varnet Sjæl, eller har det ikke?

Har Varnet ikke Sjæl, da maa I paastaa, at Varnet ikke er Menneske. Thi et Menneske bestaar af Sjæl og Legeme. Naar Sjælen forlader det Væsen, vi kalder Menneske, da har vi et Lig, den forkrænkkelige Del af Mennesket. Og hvor Sjælen aldrig har været, tiltrods for Legeme og Liv, der har vi Dyret. Vil nu nogen paastaa, at det lille Barn, som du som Fader eller Moder med usigelig Glæde holder paa din Arm, savner den ene væsentlige Del for at kunne kaldes et Menneske, altsaa staar paa samme Trin som Dyret?

Den, som paastaar det, han maa ogsaa tro, at den voksne ikke har Sjæl, eller han maa ved Sjæl forstaa noget rent legemligt, eller han maa tro, at Sjælen i en vis Alder indplantes i Mennesket, som indtil det sker, har været et Dyr. Indrømmer nu, som jeg haaber, den anden Side, at Varnet er et virkeligt, sandt Menneske, fordi det bestaar af Legeme og Sjæl, saa maa den ogsaa indrømme, at Varnet har Samvittighed. De sjælelige Evner er Forstand, Vilje og Samvittighed. Dersom Varnet savner en af disse væsentlige Evner, som tilsammen udgjør hvad vi kalder Sjæl, saa er Varnets Sjæl tilintetgjort. Thi med samme Ret kan en anden paastaa, at Varnet savner Forstandens Evne, en tredje, at Varnet savner Viljens Evne.

Disse sjælelige Evner er endnu udviklede, men de er der i sine Grundformer. Ligesaalidt som det fuldt udviklede menneskelige Legeme eier nogen Del, som ikke findes allerede i Varnets legemlige Organisme, ligesaalidt eier den fuldt udviklede menneskelige Sjæl eller Aand nogen Kraft eller Evne, som hører med til Sjælens Væsen, som ikke allerede findes i Varnets sjælelige Organisme. Forstanden f. Eks., kan sent udvikles hos et Barn. Men saajaudt som det er et normalt Menneske, har det ikke nogeninde været uden Forstand. Den har været mere som en slumrende Kraft, der først brøder frem, ligesom ofte i Planteriget en Blomst kan lade vente længe paa sig. Men det, som endelig udfolder sig, er intet andet, end hvad der fra Begyndelsen af efter Spiren har været der.

Forhaabentlig vil den anden Side nu have indseet, hvilke

ffjebnesvangre følger den daarlige Paaftand bærer, at et Barn ikke har Samvittighed. Nødes de nu, for ikke at gjøre Barnet til et Dyr, til at indrømme, at det har ikke alene Legeme, men ogsaa Sjæl, og da selvfølgelig de Evner, som er Sjælens Grundformer, nemlig Forstand, Vilje og Samvittighed, saa maa de ogsaa indrømme, at Barnet maa kunne paavirkes paa en Maade, som svarer til disse Evner. Barnet maa kunne være Gjenstand for aandelig Paavirkning gennem Midler, som er afspejlede efter Barnets Behov.

Den anden Side har søgt at komme bort fra denne Paavirkning ved at tale om, at man ikke kunde forstaa, hvorledes det var muligt at smaa Børn kunde paavirkes. Er det noget Bevis for, at en Ting ikke virkelig forholder sig saa eller saa, at jeg ikke kan forstaa det? Derksom de Herrer paa den anden Side ikke vilde tro andre Ting end dem, som de kan forstaa, hvormeget kom de da til at tro? En stor Del af de Ting, som vi siger vi ved eller forstaa, ved vi slet ikke. Vi kan ikke forklare dem, men vi tror, at det er saa.

Den, som paastaar, at det er umuligt for Gud at virke paa de sjælelige eller aandelige Evner hos Barnet, han maa benegte det klare Udsagn af Herrens Engel til Maria: „Thi hos Gud skal ingen Ting være umulig“ (Luk. 1, 37). Det var nok ubegribeligt for Maria, hvorledes hun kunde blive Frelserens Moder, men Engelen begrunder det ubegribelige med de Ord: „Thi hos Gud skal ingen Ting være umulig.“ Vorherre og Frelser selv slaar denne Sandhed fast, naar han siger: „Hvad der er umuligt for Mennesker, er muligt for Gud“ (Luk. 18, 27). Kun det er umuligt for Gud, som er Udtryk for Synd eller Ufuldkommenhed eller er Gud uærdigt — kort, det som vilde stride imod, altsaa ophæve hans Væsen.

Men vil nu nogen paastaa, at det skulde være Vidnesbyrd om Synd eller Ufuldkommenhed, eller at det skulde være Gud uærdigt at paavirke en Barne sjæl? Det er jo just Guds Bei og Maade at paavirke de sjælelige Evner. Vil derfor nogen sige: Det er umuligt at Gud kan paavirke en Barne sjæl. Jeg kan ikke fatte det. Derfor vil jeg ikke tro det, saa er det ligetil en Majestætsforbrydelse mod Gud, det er en Fornægtelse af Guds Almagt.

Jeg tænker, at den anden Side vil indrømme det nu, at Gud nok som en almægtig Gud kunde paavirke Barne sjælen. De ønsker dog vel ikke at findes blandt hans Almagts Fornægtere. Men jeg antager, at der er dem, som vil tage Sagen sli: Jeg indrømmer nok, at Gud kunde paavirke Barne sjælen, men jeg kan ikke af Guds Ord se, at han virkelig gjør, hvad han efter sin Almagt kunde gjøre.

Hertil vil jeg svare: Det er en daarlig Slutning at slutte fra det at kunne gjøre til det virkelig at gjøre. Derfor altsaa i dette Tilfælde Guds Ord viste mig, at hvorvel Gud kunde paavirke Børnens Hjerter, hvorvel han kunde skabe Troen i deres Hjerter og gjøre dem salige paa den almindelige Maade, hvorpaa han frelser Menneskene forresten, saa havde han for Børnens vedkommende gjort en Undtagelse og anordnet en anden Frelsesvei, ja da var Sagen med engang afgjort.

Men hvor staar det i Guds Ord? Er ikke meget mere den Regel, som staar fast for alle Mennesker, den: „Hvo som tror og bliver døbt, han skal blide salig. Men hvo som

ikke tror skal fordømmes.“ „Uden Tro er det umuligt at behage Gud.“ Derfor gaar nu Gud den Helligaands Gjerning ud paa at bringe baade store og smaa til Troen paa Jesus.

Nu paastaar jeg, at jeg af Skriften kan vise, at Gud virkelig har virket paa Barne sjælen. Hvad staar der f. Ek. om Johannes den Døber? Engelen siger til Sazarias: „Din Hustru skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes, og han skal alt fra sin Moders Liv af fylde sig med den Helligaand“ (Luk. 1, 5).

Altsaa Johannes skal, endnu førend han fremgaar af Moders Liv, fyldes med den Helligaand. Er det altsaa ikke her en Barne sjæl, som med sine aandelige Kræfter og Evner bliver gjort til Gjenstand for Aandens Paavirkning, saa den Helligaand virkelig fylder Sjælen?

Dette selofsamme Udtryk, som Lukas her bruger om den Helligaands Forhold til Barnet, bruger han om voksne Kap. 1, 41: „Elisabeth, Barnets Moder, blev fyldt med den Helligaand“; Vers 67 staar: „Og Zacharias, hans Fader, blev fyldt med den Helligaand“; Apost. Gjern. 2, 4: „Og de bleve alle opfyldte af den Helligaand“; Ap. Gj. 4, 8: „Peter fyldt af den Helligaand sagde“; Ap. Gjern. 4, 31: „Og de bleve alle fyldte med den Helligaand.“ Kap. 13, 9: „Men Saulus, som og kaldes Paulus, blev fyldt med den Helligaand.“ Skulde den Helligaand fylde eller tage Bopæl i andre Hjerter end saadanne, som er paavirkede eller kan paavirkes?

Heraf fremgaar dog klart, at Barnets Sjæl eller Aand har været Gjenstand for Paavirkning lige saavel som voksne. Man har forjagt at staffe dette klare Vidnesbyrd for Aandens Gjerning i en Barne sjæl bort ved at sige, at Johannes den Døber var den første af dem, som var fødte af Kvinder, og saaledes dannede en Undtagelse. Ogsaa vi siger, at dette Arbejde af Aanden paa Barne sjælen allerede i Moders Liv, er en Undtagelse. Men den Kjendsgjerning staar fast, at Gud ikke alene kan, men at han virkelig har paavirket en Barne sjæl. Det kan man ikke komme fra uden ved at gribe til det fortvilede Middel at sige, at Johannes den Døber havde en anden Slags Sjæl eller andre sjælelige Evner end Børn forresten, altsaa havde en voksens sjælelige Udvikling allerede i Moders Liv.

Men, spørger vi nu videre: Er det Guds almindelige Ord at handle med Menneskene uden Midler? Dertil svarer vi Nei, og jeg antager, at vore Opponenten vil tilstæmme det. Guds Ord viser mig, at de hyllige Midler i den gamle Pagt var Ordet og Omkjærelsen og Paaskelammet, og i den nye Pagt Ordet, Daaben og Nadveren. Guds Ord viser mig, at Gud i den gamle Pagts Tid brugte Omkjærelsen paa Børn i den tidligste Alder.

Og Jesus giver, førend han forlader Jorden med sin hyllige Nærvarelse, den Befaling: „Gaar hen og gjør alle Folk til mine Disciple, idet I døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands. Og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder!“

Den ganste Verden, alle Folk, voksne og Børn — her er ingen Indskrænkning — skal gjøres til Jesu Disciple. Hvorved? Ved Daab og Prædiken. Døbes skal de, som er

modtagelige for Daab, og undervises skal de, som er modtagelige for Undervisning.

Hvad har man svaret herpaa? Jo, man har indrømmet, at der i Grundteksten ikke staar, at man først skal lære alle Folk og saa døbe dem, men at der virkelig staar, at man først skal gjøre alle Folk til Jesu Disciple. Men, siger man: Det er aldeles umuligt, at Børn ved Daaben kan komme til Troen. Thi Børn kan ikke tro. Kan nogen begribe, at et lidet Barn skulde kunne tro? Dette er den Maade, man her har argumenteret paa. Er det Grund til at forkaſte en Sandhed at en ikke magter at begribe den? Kan nogen her begribe, at Gud den Helligaand kunde fylde Johannes den Døbers Varnejsæl? Skal vi derfor forkaſte Skriftens klare Udsagn og gjøre Gud til en Løgner?

Vi tror, at Børn kan tro, fordi Guds Ord siger det, og det er os nok. Hos Lukas 18, 16. 17 hedder det: „Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: Vader de smaa Børn komme til mig! Thi Himmeriges Rige hører saadanne til.“ Altsaa „smaa Børn“. Og L. 15 staar: „Men de bære ogsaa smaa Børn til ham.“ De var saa smaa, at man bar dem, og det Ord, som er oversat med smaa Børn, betegner rigtig smaa Børn.

Og hvad siger nu Jesus om disse smaa Børn, disse Børn, som man bar til ham? „Sandelig, siger jeg eder: Hvo som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, skal ingenlunde komme ind i det.“ Kan nogen Gvendebør komme bort fra det, at Jesus Kristus i dette Sted tilskriver de smaa Børn Troen? Thi er ikke det at tro just at annamme, gribe, modtage? Hvad har det med Sagen at gjøre, at Pastor V. og de andre ikke kan begribe, hvorledes et lidet Barn kan annamme Guds Rige? Ordet staar der nu engang. Det skal de lade staa og dertil Utal have.

Et andet Sted er 3dje Vers af 8de Salme: „Af smaa Børns og diendes Mund har du grundfastet dig en Magt for dine Modstanderes Skyld, for at bringe Fienden og den hevn-gjerrige til at tie.“

Disse Ord anvender Vorherre og Frelser selv ligeover for Jpperstepresterne og de skriftkloge, som forargede sig over, at Børnene raabte i Templet: Hosianna, Davids Søn! idet han siger: „Ja, har I aldrig læst: Af umyndiges og diendes Mund har du beredt dig Lov?“ Han vil altsaa sige: I kjender da vel Skriftens Være, at der for Gud af de umyndiges og diendes Mund udgaar en Lovprisning, som Gud bruger til sit Navns Forherligelse. Deri at disse Børn nu raaber Hosianna, har vi ogsaa en Opfyldelse af dette Ord.

Hvorledes der i de diende Børns Nynden og Sang kan ligge en Ytring af det spæde Troesliv, det forstaar jeg ikke. Men jeg sætter min Frelser's Ord over min skøbelige Forstand.

Et tredje Hovedsted er atter et Udsagn af Vorherre og Frelser Matth. 18. 6.: „Men hvo, som forarger en af disse smaa, som tror paa mig, ham var det bedre, at en Møllesten var hængt om hans Hals og han var sænket i Havets Dyb.“

Hvad har man svaret hertil? Jo, her skal der ikke være Tale om Børn siger man, men om voksne. Sammenhængen er den: Discipleene gaar til Jesus og siger: Hvem

er den største i Himmeriges Rige? Og Jesus kaldte et lidet Barn — altsaa et lidet Barn, men naturligvis saa stort, at det kunde gaa og forstaa Frelserens Tiltale til sig — og stillede det midt iblandt dem og sagde: „Sandelig siger jeg eder: Uden at I omvender eder og bliver som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. Og hvo som annammer et saadant Barn i mit Navn, annammer mig. Men hvo som forarger en af disse smaa, som tror paa mig“ o. s. v.

Væg vel Merke til, at dette lille Barn fremstilles som et Eksempel, og der siges: Uden at I omvender eder og bliver som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

Selv om man vilde fortolke det 6te Vers: „Hvo som forarger en af disse smaa som tror paa mig“, om voksne, men da naturligvis om saadanne voksne, som er Børn i Anden eller fattige i Anden, — en Fortolkning, som hylides af mange — saa maa man jo paa samme Tid indrømme, at disse samme voksne kun da er blandt disse smaa, som tror paa Jesus, naar de er lig det Barn, som Jesus stillede midt iblandt Discipleene. At blive lig dette Barn eller blive som Børn sættes som den ene store Betingelse for at komme ind i Guds Rige.

Men gjennem hele Skriften, gjennem det gamle og nye Testament, sættes Troen som den naafviselige Forudsætning for at komme ind i Guds Rige. Naar da her det at blive som et Barn for den voksne sættes som den ene store Forudsætning for Indgang til Himmelen, saa maa nødvendigvis dette være det samme som at tro eller at „annamme Guds Rige“, hvis man ikke selv for de voksne vil lære to ganske forskjellige Veie til Himmelen, en ved Tro og en uden Tro. Barnet, som stilles frem som et Eksempel paa dem, som kommer i Guds Rige, maa nødvendigvis selv tro, hvis man ikke vil lege med Jesu Ord.

Den anden Side har nok følt Begten af vore Argumenter. Thi der blev sagt fra den anden Side: Det Barn, som Jesus her stiller frem, kan have været en 4 a 5 Aar gammelt og kunnet tro. Ja en sagde endog: Naar et Barn er en 2 a 3 Aar gammelt, saa kan det tro. Thi det vil med saadan Begjærighed høre alt, hvad der bliver talt til det om Jesus.

Men saa spørger vi igjen: Dersom I virkelig tror, at Børn allerede i Alderen fra 2 til 5 Aar kan tro, hvorfor døber I dem da ikke i den Alder? Hvorfor skal disse Børn savne Daabens Sakrament i en 12 til 15 Aar?

Er efter eders egen Være det at kunne tro den naafviselige Betingelse for Daab, hvorledes vil I da forsvare at holde den store Varnejsæl fra 2 Aar af borte?

Eders egen Udlæggelse af dette Sted har godtgjort, at I maa medgibe Barnebaabens Verettigelse for Børn fra 2 Aars Alderen af. Og vilde I saafandt kun begynde at døbe Børn i den Alder, saa vilde nok Gud hjælpe eder til at tro, at Børn ogsaa før den Tid kan komme til Troen, naar han paa sin vistnok dulgte og for os ubegribelige, men dog visse og sikre, Bei virker paa Varnejsælen.

Den Blindes Sang.

(ter Andreas Jensen.)

Mig Staffar rakker Enhver, som kan,
En Skjærv med et villigt Sind;
Men Ingen tror, at den blinde Mand
Paa Solen han stirred sig blind.

De hnte mig alle med dulgt Foragt
Og kalde mig tosfet og arm;
Men Ingen ved, at Solen har lagt
Sit Billedes Glæds i min Barm.

De kalde mit Liv en øde Nat,
Mig selv en jammerlig Ting
Og præke mig for, hvor rent forladt
Jeg raver i Verden omkring.

Da smiler jeg i min ensomme Braa
Og ler ad den kloge Flok,
Hvi tusind Dine dog aldrig saa,
At Natten har Stjerner nok.

Da fatter jeg først et gammelt Ord:
At vord e se ende blind, —
Hvi Mangt er skjult for de vise paa Jord,
Men klart for det barnlige Sind.

Da takker jeg Gud, som slukked et Blik,
Der skynd ved Hjets Glæds,
Men tænkte paany, da hint forgik,
Den indre levende Glæds.

Da jubler jeg høit, jeg blinde Mand,
Og bytter med ingen Naar;
Min Stjerne bag Kulm ei blegne kan
For Sol i Saligheds Vaar.

Den største Kjærlighed.

Klokken var slaaet tolv, og alle Murere og Stenhuggere, som vare beskæftigede paa Bygningen af en stor Kirke i en af Norditaliens Byer, kastede sit Værktøj paa Jorden for nu under Dagens Hede at hvile en kort Stund. Middagsbrødet var snart fortæret. De fleste Arbeidere opsogte et styggefuldt Sted og lagde sig paa Jorden for at sove. Andre gik til et nærliggende Vertshus. Men en var der i dette Tal, som var et Kristi Lam og ikke levede af Brød alene, men ogsaa af Guds Ord.

Han tog sit Nytestament i Haanden og begyndte at læse deri. En Medarbejder kom forbi og spurgte for Spot:

„Det skal vel blive en Kjærlighedshistorie?“ „J Sandhed,“ gjenbærede den fromme Stenhugger med et glad Blik, „det er Historien om den allerstørste Kjærlighed.“

En Rose og et Kors.

I sit Segl havde Luther en hvid Rose, derover et Kors med Overkriften: „Den Kristnes Hjerter gaar paa Roser, selv naar det staar under Korset.“ Gud hjælper sine, enhver i hans Kors; men han hjælper paa tre Maader. Enten tager han Byrden ganske bort fra dig, eller gjør Byrden lettere for dig, eller ogsaa gjør han dig sterkere. Dette eller hint; men hver Gang er det Hjælp.

Lutheran University.

Et smukt Billede af Grunden med Omgivelser er just under Arbeide. Det er et Fugleperspektiv, som viser, hvorledes alt er bestemt at blive om 1 a 2 Aar. Den milde og venlige Natur kan dog ikke forandres, men Landet skal jo bygges og smykkes med prægtige Haver og Huse. Billedet udføres af en Landskabsgartner, som før har anlagt City Park i Tacoma. Arbeidet med Skolebygningen gaar sagte, men jevnt fremad. Mr. Lambertson holder nu paa at opføre et pent Hus lige paa Terracen i Bl. 9. Parkland. Han har før bygget et Hus i Violet Meadow.

Mr. Hals fra Stanwood var her nylig. Han er Revisor og Medeier i Hals Bros. Shingle Mill i Stanwood og kan forshne baade Østen og Vesten med den bedste Shingle i Wash. — De gode Mænd, som gav Land til Skolen, leverer nu Deeds paa det efter Løfte.

Det kostelige Blod.

En Værer talte engang til sine Elever om Guds Almagt og sagde, at der gives intet, som han ikke kan se. Herrens Dine skuer alle Steder, baade onde og fromme, og intet kan være skjult for hans Dine. — En beskeden Gut hævdede derpaa sin Haand for at vise, at han ønskede at sige noget.

Værereren gav ham Tilladelse, og den lille Elev sagde: „Der gives dog noget, som Gud ikke kan se.“

„Hvad er det,“ spurgte Værereren nysgjerrig. Gutten gjenbærede:

„Gjennem Kristi Blod kan han ikke se vore Synder.“ Velsigne Sandhed! Vore Synder bliver ved Kristi Forsonings Blod, om vi anammer det, saaledes bedækket, at selv Gud ikke kan se dem mere; idet han blot ser paa sin dyrebare Sønns Blod, betragter han os for hans Skyld ren og optager os i sit Rige.

Sparommelighed.

Et af de største Under i den jordiske Tilværelse er timelig Nød og Trængsel. Menneskets store Dufte og Higen er efter Vhffe og de mange forskjellige Mennesker have i saa Henseende forskjellige Anskuelser. Nøgles Opgave synes ene og alene at være en Ophobning af jordiske Midler og Eiendomme, andres store Formaal er aandelig Vhffe, og nøies med det blotte Livsophold under deres nuværende Tilværelse, og atter andre søge aandelig Vhffe, varetage deres legemlige Helbred og forsøge ved Klid og Sparommelighed at opnaa timelig Velstand og Uafhængighed. Den fuldkomne Vhffe i dette Liv grunder sig væsentligt paa tre Betingelser: Først, fand Fred med Gud, dernæst legemlig Helbred, og saa timelig Velstand. Timelig Velstand opnaaes og kan ene og alene vedligeholdes ved Sparommelighed.

Enhver Gut og Pige skulde i sin tidlige Ungdom vænne sig til at spare i enhver Henseende. De skulde lære at forstaa Penges Værd og saa det rette Syn paa, hvilken Betydning dette har for deres fremtidige Vel. Hvor herligt er det ikke en og anden Gang at kunne tage en Del af sine sammen sparede Midler og dermed hjælpe og glæde en fattig Fader og Moder, Broder eller Søster, eller en og anden Familie, som formedelst Sygdomme eller Uvffe ere stødte i timelig Nød?

Og hvor godt er det ikke, naar man kommer til det Punkt i Livet, at en egen Stilling skal indtages, da at have noget at begynde med? Det er sørgeligt at tænke paa de mange Børn og unge Mennesker, som daglig bortpødsle Penge i Slifferier og Ting, der ere til Skade baade for Legeme og Sjel. Blot den lille Sum af 5 cents daglig sparet beløber sig i et Aar til \$18.25, hvilke indsat hvert Aar i en sikker Sparebank vil efter en Tid gaa op til en anseelig Sum. Beregn, hvad 50 Cents eller en Dollar per Dag, indsat i en Sparebank trækkende Renter, vil blive i Løbet af 5 eller 10 Aar. Dernæst er det ogsaa nødvendigt at have en sikker Bank, og den findes paa Hjørnet af C og D de Street i Tacoma, nemlig Tacoma Building and Savings Association Sparebank.

Selvig.

En trist og anfægtet Kvinde kom til sin Skriftefader og klagede sin Angst og Nød. Da han vilde trøste, sagde hun: „Ja, naar jeg var saa from og hellig som J, saa kunde ogsaa jeg give mig tilfreds.“ Da sagde Skriftefaderen: „Er det da eders Alvor, at J vilde være tilfreds, naar J havde min Hellighed og Fromhed for eders Person.“ Hun svarede: „Ja visstelig kunde jeg være tilfreds.“ Derpaa sagde Skriftefaderen: „Velan, fordi en fremmed Hellighed er saa god for eder, saa vil jeg vise eder en Mand, der er Tusind Gange mere Hellig end jeg; han heder Jesus Kristus og vil skjænke eder sin Hellighed, saafremt J har Vhst dertil. Min Hellighed vilde lidet hjælpe eder; thi jeg maa ligesaa vel som J og andre bede alle Dage: „Forlad os vor Skyld!“ Men Jesus Kristus er Kilden til al Fromhed og Hellighed; han kan og vil hjælpe eder ud, ja, han er selv: Herren vor Retfærdighed (Jerm. 23, 6).

Med denne Trøst blev Kvinden ganske vel tilmode og tilfreds.

Gaader.

Det Hele ønsker du dig, naar du lider,
Den Syge ønsker det til alle Lieder.
J Stavelser jeg Ordet ei vil dele,
Men kløve midtad det i tvende Dele.
Det første Ord et Træ i Skov kan være,
Det Andet kan du selv paa Haanden bære

* * *

Med udspilte Vinger
Mit første sig svinger,
Naar Stormene tude
Nædsomt derude.

J Kjerligheds Vænter
Ynglingen tænker
Utallige Gange
Mit andet at fange.

Ihr begge tilfammen,
Mit første ei naar
Sit Maal, men forgaar.

Opløsning paa Gaade i Nr. 8.

En Byge.

Indkomne Bidrag.

Abel Helvig: \$1.00. — Thore Hovet: \$5.00.
Bjørn Hustvedt: \$10.00. — Knud D. Gjerjord:
\$10.00. — Kr. Hansen: \$1.00. — Ved
Mrs. Moses: fra en Picnic i Painted Creek: \$17.00.
— J. Johansen: Fairhaven: \$5.00. — Rev.
Levorsen: Astoria: \$3.00. — Mr. Remmen:
\$10.00.

Betalende Subskribenter.

Rev. T. Rosholdt: Norw. Grove — O. Nigaard:
Northwood. — Rt. Rev. H. A. Preus: Morris-
sonville. — Mrs. Svenes, Mr. Evensen:
West Salem. — Rev. Bergesen: Norge. —
I. Solem, Ole O. Oftelie: Robbinsdale. — Rev.
J. Reini: Denver. — Lars Ramstad, A. Han-
sen: Westby. — Prof. L. S. Swenson, Albert
Lea. — Anders L. Bolstad: Fertile. — Nels J.
Haage, I. S. Thompson, E. I. Brudos: Rising Sun.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9de Strs.

Haben daglig fra Kl. 10 til 3.

Løberdag fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Indskud.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 307 California Building.

TACOMA, WASH.

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Votter rundt Lutheran University. Votterne sælges endnu for 50, 75 og 100 Dollar pr. Vot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25 extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Votter. Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct. hver Maaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaneder, 25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaneder, — eller 50 pr. Ct. første Maaned og Resten om et Aar eller 18 Maaneder. Er alt betalt inden 6 Maaneder, kræves ingen Rente, ellers er Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct. Afslag (Discount) af Kjøbesummen. Recording of Deeds koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

udkommer en Gang om Maaned og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

"THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,"

California Building, Room 307,

TACOMA, WASH.

Redaktører: Past. B. Harstad og Past. P. Langseth.

* * *
Subskribentsamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6te frit.

Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

PIANOS

••• AND •••

ORGANS.

* * * * *

Wholesale and Retail.

* * * * *

LARGE STOCK, NEW STYLES,

LOW PRICES, EASY TERMS.

D. S. JOHNSTON.

—NO. 4, THEATRE BUILDING,—

TACOMA.

Skø og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost
følges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. "Med med
de høie Priser," siger S. Olson. Herald anbefaler paa
det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second
class matter.